

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Paolo Lunardi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-293/09)

(2009/C 233/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Paolo Lunardi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

Pytanie prejudycjalne

Dla potrzeb rozstrzygnięcia niniejszego przypadku konieczne wydaje się zatem ustalenie, czy art. 19 ust. 5 DPR nr 633/72 jest sprzeczny z prawem wspólnotowym i zasadą neutralności podatku VAT i w szczególności, czy doszło do nieprawidłowej transpozycji szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r., w zakresie w jakim prawo krajowe nie zezwala de facto na odliczenie podatku VAT od zakupów towarów związanych z wyposażeniem, dla celów obliczenia części podlegającej odliczeniu, dokonanych przez podatników, których transakcje są na mocy ustawy zwolnione z podatku VAT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 31 lipca 2009 r. — I.B. przeciwko Conseil des ministres

(Sprawa C-306/09)

(2009/C 233/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona skarżąca: I. B.

Strona pozwana: Conseil des ministres

Pytania prejudycjalne

1) Czy europejski nakaz aresztowania wydany w celach wykonania orzeczonej zaocznie, bowiem osoba skazana nie została poinformowana o miejscu i dacie rozprawy, kary,

której możliwość zaskarżenia nadal istnieje, należy uznać za nakaz aresztowania w celach ścigania w rozumieniu art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WsiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾, a nie za nakaz aresztowania dla celów wykonania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania w rozumieniu art. 4 pkt 6 tej decyzji ramowej?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wykładni art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 tej decyzji ramowej należy dokonywać w ten sposób, że uniemożliwiają one państwu członkowskiemu uzależnienie przekazania organom sądowym państwa wydającego nakaz osoby mającej miejsce zamieszkania na ich terytorium, której dotyczy nakaz aresztowania w celach wykonania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, w okolicznościach opisanych w pierwszym pytaniu, od warunku, że osoba ta zostanie odesłana do państwa wykonania nakazu w celu odbycia kary lub tymczasowego aresztowania, które wobec niej zostały prawomocnie orzeczone w państwie wydania nakazu?

3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy te same przepisy naruszają art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności zasadę równości i zasadę niedyskryminacji?

4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wykładni art. 3 i 4 decyzji ramowej należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, by organy sądowe państwa członkowskiego odmówiły wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeśli istnieją poważne podstawy, by sądzić, że wykonanie europejskiego nakazu aresztowania mogłoby doprowadzić do naruszenia podstawowych praw zainteresowanej osoby określonych w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 4 sierpnia 2009 r. — Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique przeciwko Société Accor

(Sprawa C-310/09)

(2009/C 233/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Strona pozwana: Société Accor

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy art. 56 i 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w taki sposób, że sprzeciwiają się one systemowi podatkowemu mającemu na celu wyeliminowanie podwójnego opodatkowania dywidend w znaczeniu ekonomicznym, który

i) pozwala spółce dominującej zaliczyć na poczet podatku od dochodów kapitałowych, do zapłaty którego jest zobowiązana z tytułu redystrybucji swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych jej przez spółki zależne, kwoty obniżki podatku związanej z wypłatą tych dywidend, jeżeli wypłacone one zostały przez spółkę zależną mającą swoją siedzibę we Francji,

ii) ale nie dają takiego uprawnienia, w sytuacji, kiedy dywidendy zostały wypłacone przez spółkę zależną mającą swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej, bowiem system ten, w tym przypadku, nie daje uprawnienia do obniżki podatku związanej z wypłatą dywidend przez tę spółkę zależną na tej podstawie, iż taki system sam w sobie stanowiłby naruszenie, wobec spółki dominującej, zasad swobodnego przepływu kapitału lub swobody działalności gospodarczej?

b) W przypadku negatywnej odpowiedzi na pierwszy punkt, czy postanowienia te należy interpretować w taki sposób, że jednakże sprzeciwiają się takiemu systemowi w zakresie, w jakim należałoby również uwzględnić sytuację akcjonariuszy, bowiem, po zapłaconiu podatku od dochodów kapitałowych, kwota dywidend wypłaconych przez spółki zależne, a następnie wypłaconych przez spółkę dominującą swoim akcjonariuszom jest różna w zależności od tego, czy spółki zależne mają swoje siedziby we Francji czy w innym państwie członkowskim Wspólnoty, i w taki sposób ten system może zniechęcać akcjonariuszy do inwestowania w spółkę dominującą, a tym samym skutkowałaby utrudnieniem w pozyskiwaniu kapitału przez tą spółkę i może również zniechęcać spółkę dominującą do inwestowania kapitału w spółki zależne mające swoje siedziby w innych państwach członkowskich, poza granicami Francji, lub też do tworzenia spółek zależnych w tych państwach?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt I ppkt 1 lub 2 i w sytuacji, gdyby art. 56 i 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską były interpretowane w taki sposób, że sprzeciwiają się systemowi podatku od dochodów kapitałowych opisanemu powyżej oraz, że, w następstwie tego organy administracji podatkowej są, co do zasady, zobowiązane dokonać zwrotu kwot pobranych na jego podstawie w zakresie, w jakim zostały one pobrane z naruszeniem przepisów prawa wspólnotowego, czy w takim systemie, który jako taki, nie powoduje przerzucenia podatku przez podatnika na osobę trzecią, prawo wspólnotowe sprzeciwia się temu:

a) by organy podatkowe mogły odmówić zwrotu kwot podatku zapłaconego przez spółkę dominującą na tej

podstawie, że ów zwrot oznaczałby dla niej bezpodstawne wzbogacenie,

b) oraz, w przypadku negatywnej odpowiedzi, temu, aby okoliczność, że kwota podatku zapłacona przez spółkę dominującą nie stanowi dla niej ani kosztu księgowego, ani podatkowego, ale tylko podlega odliczeniu od całości kwot, które mogą być wypłacone jej akcjonariuszom, może być podniesiona w celu odmowy zwrotu tej kwoty zainteresowanej spółce?

3) Uwzględniając odpowiedź udzieloną na pytania zawarte w pkt I i II, czy wspólnotowe zasady równoważności i skuteczności sprzeciwiają się temu, by zwrot kwot, który może zagwarantować zastosowanie takiego samego systemu podatkowego do dywidend, które są redystrybuowane przez spółkę dominującą, niezależnie od tego, czy mają swe źródło w kwotach wypłacanych przez jej spółki zależne mające siedzibę we Francji, czy też w innym państwie członkowskim Wspólnoty, był uzależniony — z zastrzeżeniem postanowień porozumień dwustronnych podpisanych pomiędzy Francją a danym państwem członkowskim, w którym spółka zależna ma swoją siedzibę, dotyczących wymiany informacji — od warunku przedstawienia przez podatnika dowodów, które znajdują się w jego wyłącznym posiadaniu, dotyczących, dla każdej spornej dywidendy, stawki opodatkowania rzeczywiście zastosowanej oraz kwoty podatku rzeczywiście zapłaconego z tytułu zysków osiągniętych przez jej spółki zależne, mające swoją siedzibę w innych państwach członkowskich — poza Francją — podczas gdy w przypadku spółek zależnych mających swoją siedzibę we Francji dowody te, znane organom podatkowym, nie są wymagane?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 12 sierpnia 2009 r przez NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB

(Sprawa C-322/09 P)

(2009/C 233/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (przedstawiciele: M. Merola et L. Armati, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie